

Խմբագրատան հասցէ՝

Պէյրուզ. Նահր Իպրահիմ փ.,
Թէքէտան Կեդրոն, 2-րդ յարկ, Ժըմմէյզի

Երեւան. Մամուլի շէնք, Զիմնական
Մասնաշէնք, 2-րդ յարկ, 213ա,
Արշակունեաց 2

Երեքշաբթի / 17.08.2021

84րդ Տարի, թիւ 107 (22,462)

1500 Լ.Ո. / 8 Էջ

@ zartonkadl@gmail.com

+961 1 444225
+961 81 306 447

www.zartonkdaily.org
facebook.com/zartonkdaily

P.O.BOX 11-617 Beirut-Lebanon

Լիբանանեան Լուրեր

Հարիրի Կրակ Կը Ժայթքէ Նախագահ Աունին Դէմ

Լիբանանի Նախկին վարչապետ Սաատ Հարիրի ծանր խօսքեր ուղղած է երկրի Նախագահ Միշէլ Աունի հասցէին: Հարիրի, որ թուիթթի իր էջով գրառում կատարած է դատապարտած է Աքքար Նահանգին մէջ եղած պայթումը եւ պատասխանատուութիւնը դրած Նախագահի ուսերուն: Այս մասին կը հաղորդէ «Արեւելք»-ը:

Ըստ աղբիւրին, ան Նաեւ կոչ ըրած է Նախագահին հեռանալու իր պաշտօնէն եւ հրաժարական տալու ըսելով, որ «Հիմա ճիշդ ժամանակն է, որ դուն եւ քու փեսայդ հեռանաք եւ այդ պէտք է ընեն փրկելու համար քու արժանապատուութիւնը»:

Նշենք, որ երկու ղեկավարներուն միջեւ առկայ յարաբերութիւնը երկար ժամանակէ ի վեր խանգարուած էր, որուն հետեւանքով ալ Հարիրի չզիջելով, իսկ Նախագահ Աունն ալ մնալով իր տեսակետներուն վրայ չկարողացան գործակցիլ ու ամենակարեւորը փախցուցին Նոր կառավարութիւն կազմելու բախտառիթ պահը:

Միջազգային Լուրեր

Միջադէպ Քապուլի Օդակայանին Մէջ

Լարուած իրավիճակ կը տիրէ Աֆղանիստանի մայրաքաղաք Քապուլի միջազգային օդակայանին մէջ:

Արդարեւ Թալեպաններու Քապուլ մուտք գործելէն իվեր հարիւրաւոր քաղաքացիներ մտադրած են օդակայանի ճամբով երկրէն հեռանալ, որուն հետեւանքով ալ անիշխանական վիճակ ստեղծուած է յատկապէս օդակայանին մէջ:

Նոյն ծիրին մէջ առկայ լարուածութեան ֆոնին կրակոց արձանագրուած է Քապուլի օդակայանին մէջ, որուն հետեւանքով 5 անձեր զոհուած են: Քապուլ ժամանած ամերիկեան զօրքերու մէկ բանքերը յայտարարած է, որ կրակոցներուն ետին կը կանգնին ամերիկեան զօրքերը շրջանի ապահովութիւնը վերականգնելու միտումով:

Նշենք, որ ծայրայեղական համարուող Թալեպան շարժումի զինեալներ, վերջին օրերուն իրենց ամբողջական տիրապետութեան տակ առին մայրաքաղաք Քապուլը:

Դատապարտում

ՈԱԿ Խստիւ Կը Դատապարտէ Իշխանութեան Մասնակից Քաղաքական Կողմերը Իրենք Եւ Դատասխանատուն Լիբանանի Այսօրուայ Անտանելի Իրավիճակին

Լիբանան թեւակոխած է իր ճգնաժամին շատ վտանգաւոր հանգրուանը, ուր կենցաղային անտանելի իրավիճակն ու ապահովական դրութիւնը անկասելի արագութեամբ կը թուին ընդանալ դէպի անդունդ:

Դժոխային այս օրերուն, ուր լիբանանեան դրամանիշը հասած է արժեզրկումի անսխաղէպ աստիճաններու, քաղաքացին կը տուայտի Նաեւ վառելանիւթի, դեղորայքի եւ տարրական այլ պէտքերու չգոյութենէն: Անդամալուծուած են հիւանդանոցները ու քաղաքացիին ծառայող գրեթէ բոլոր հաստատութիւնները: Ելեկտրականութեան բացակայութեամբ մութը համատարած է: Լիբանանի հարաւային սահմանը պայթումնաւտանգ իրավիճակ մը կը ներկայացնէ: Երկրին տարածքին ապահովական միջադէպերը իրար կը յաջորդեն սանձարձակ իրադրային եղանակով մը, որոնցմէ վերջինը Ժըպէյլի մէջ հայկական թաղամասը Նշող ցուցանակին խափանարարական քանդումն է, որ յստակօրէն կը միտի աւելիով եւ ամենուրեք հրահրել ներ-համայնքային անվստահութիւն եւ Նոր յարումներ:

Ի տես այս գրեթէ դժուար յետաշրջելի հանգրուանին, Լիբանանի իշխանութեան մասնակից քաղաքական կողմերը անխտիր, իրենք են ամբողջական պատասխանատուները այսօրուայ անտանելի իրավիճակին, որ կրնայ Նաեւ սովի առաջնորդել քաղաքացիները: Լիբանան կ'ապրի օրեր, որոնք յար եւ Նման են անցեալ դարասկիզբին թուրքին կազմակերպութեամբ յառաջացած սովին, որուն զոհ գնաց Լիբանանի բնակչութեան մեծ մասը:

Շար. Էջ 02

Հայկական Լուրեր

Արցախը Երբեք Ազրայէճանի Կազմին Մէջ Չի Մտներ, Մոռցէ՛ք. ԱԶ Պետական Նախարար

Արցախի Հանրապետութեան պետական Նախարար Արտակ Բեգլարեան՝ արձագանգելով Ազրայէճանի Նախագահ Իլհամ Ալիեւի վերջին յայտարարութիւններուն, Twitter-ի վրայ գրած է. «Անդրադառնալով Արցախի Հանրապետութեան վերաբերեալ՝ Իլհամ Ալիեւի վերջին յայտարարութիւններուն՝ կ'ուզեմ Նշել, որ՝

- Սուտը, անընդհատ կրկնելով, ճշմարտութիւն չի դառնար: Արցախը այժմ ունի 120,000 բնակիչ, այլ ո՛չ թէ՝ 25,000:
- Արցախը երբեք չի մտներ Ազրայէճանի կազմին մէջ, մոռցէ՛ք:
- Մենք կ'ակնկալենք յստակ արձագանգ միջազգային հանրութեան կողմէ Ալիեւի այն խոստովանութեան վերաբերեալ, որ Ազրայէճանը սանձազերծած է պատերազմը»:

ՀԱՂՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Մայր Աթոռում Նշուեց

Սուրբ Աստուածածնի Վերափոխման Տօնը

Օգոստոսի 15-ին Հայաստանեայց Առաքելական Սուրբ Եկեղեցին տօնախմբեց Սուրբ Աստուածածնի Վերափոխման տոնը: Այս բերկրառատ օրուայ առիթով, Մայր Աթոռի միաբանությանը Սուրբ Գայիանե վանքում մասնակցեց Պատարագի սրբազան արարողությանը: Պատարագիչն էր Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածնի միաբան, Հայաստանի Աստուածաշնչային ընկերության գլխավոր քարտուղար Գերաշնորհ Տ. Եզնիկ արքեպիսկոպոս Պետրոսեանը:

Սրբազան Հայրը, իր քարոզում անդրադառնալով տօնի խորհրդին, մասնաւորապէս նշեց. «Երկու հազար տարի առաջ Աստուածամայրը մեզ չքեց եւ չզնաց, այլ ապրում է մեր մէջ, ապրում է բոլոր մայրերի մէջ, եւ մենք անցեալով չենք խօսում Աստուածամօր մասին, որովհետեւ նա այսօր մեզ հետ է»:

Այնուհետեւ Սրբազան Հայրը, անդրադառնալով առաջին դարում տեղի ունեցած իրադարձութիւններին, խօսեց Սուրբ Աստուածածնի կերպարի եւ փրկագործութեան պատմութեան մէջ նրա ունեցած դերակատարութեան մասին, ինչպէս նաեւ Վերափոխման տօնի խորհրդին՝ պատգամելով ներկաներին ապրել Վերափոխման խորհրդի իրականութեան մէջ՝ խնդրելով Սուրբ Կոյսի բարեխօսութիւնը:

Եզնիկ Սրբազանը, յատուկ անդրադարձ կատարեց որդեկորոյս մայրերին՝ վերջիններիս կրած ծանրագոյն ցաւերն ու վշտերը համեմատելով Աստուածամօր տառապանքների հետ. «Աստուածամօր նման բազմաթիւ մայրեր կան այսօր Հայաստանում, որոնք զաւակներ կորցրեցին, որոնք ունեն այն նոյն մայրական ցաւը, ինչպիսին Աստուածամայրն ուներ, եւ որոնք համար Աստուածամայրն իբրեւ օրինակ կարող է լինել՝ դիմագրաւելու այն ցաւերին, որոնք այսօր ունեն իրենց հոգում եւ իրենց սրտում:

Շար. Էջ 08

ՀԱՂՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Վատիկանի եւ Հայաստանի Դեսպանները Այցելեցին Վեհափառ Հայրապետին

Ն.Ս.Օ.Տ.Տ. Արամ Ա. Վեհափառ Հայրապետը Ուրբաթ, 13 Օգոստոս 2021-ին, յաջորդաբար ընդունեց Լիբանանի մօտ Հայաստանի Հանրապետութեան դեսպան Վահագն Աթաբեկեանը եւ Վատիկանի մօտ Լիբանանի Հանրապետութեան դեսպան դոկտ. Ֆարիտ Ալ-Խազէնը:

Հայաստանի դեսպանին հետ հանդիպման ընթացքին քննարկուեցան Հայաստանի ներքին կացութեան եւ Հայաստան-Սփիւռք յարաբերութեան առնչուած հարցեր:

Վատիկանի մօտ Լիբանանի դեսպանին հետ Նորին Սրբութեան ունեցած հանդիպման առանցքը վերջերս Վատիկանի մէջ, Նորին Սրբութիւն Ֆրանսիս Պապին ներկայութեան, տեղի ունեցած Լիբանանի հոգեւոր պետերուն հանդիպումն էր եւ յատկապէս անոր յաջորդած աշխատանքները: Այս ծիրէն ներս դոկտ. Ալ-Խազէն հանդիպում ունեցած էր Լիբանանի Հանրապետութեան նախագահին եւ մարոնիթ եկեղեցւոյ պատրիարքին հետ:

Պատմութեան Մէջ Այսօր

Ստեփան Թարեան

Ստեփան Թարեան (Թարխարեան) (17 Օգոստոս (29), 1899, Թիֆլիս - 20 Մայիս, 1954, Երեւան), հայ բեմականարիչ, քանդակագործ: ՀԽՍՀ արուեստի վաստակաւոր գործիչ (1945):

Եղած է ՀԽՍՀ վաստակաւոր արուեստագետ Մայրանուշ Պարոնիկեանի ամուսինը:

Մեծցած է Թիֆլիսի մէջ: Աւարտած է Թիֆլիսի գեղարուեստի ուսումնարանը (1918), Լենինկրատի գեղարուեստի ակադեմիոյ քանդակագործութեան բաժինը (1927): 1927 թուականին տեղափոխուած է Երեւան:

1920 թուականին նկարած է Անիի Տիգրան Հոնէնցի եկեղեցւոյ որմնանկարները:

Առաջին ձեւաւորումը եղած է

«Խաթաբալա» ներկայացումը 1927 թուականին Գաբրիէլ Սունդուկեանի անուան ակադեմական թատրոնին մէջ: Աշխատած է Պատանի հանդիսատեսի թատրոնին մէջ, ինչպէս նաեւ Կիրովականի (այժմ Վանաձոր), Արտաշատի եւ Ալավերդիի թատրոններուն մէջ[1]: «Հայֆիլմի մէջ» ձեւաւորած է «Կիկոս» (1933), «Գիքոր» (1934) ֆիլմերը:

Հեղինակն է Վանո Խոջաբեկեանի (1930), դերասանուհի Մայրանուշ Պարոնիկեանի (1945) դիմաքանդակներուն (երկուքն ալ՝ մարմար, ՀԱՊ), «Սպասում» քանդակին (1930-ական, Երեւանի մէջ տեղադրուած է 2000-ին):

Դատապարտում

ՌԱԿ ԽՍԽԻԸ Կը Դատապարտէ Իշխանութեան Մասնակից Քաղաքական Կողմերը Իրենք Եւ Պատասխանատուն Լիբանանի Այսօրուայ Անտանելի Իրավիճակին

Սկիզբը Էջ 01

Հիմնուելով վերոյիշեալներուն վրայ Ռամկավար Ազատական Կուսակցութեան Լիբանանի Շրջանային Վարչութիւնը խստիւ կը դատապարտէ այս վիճակին պատասխանատու կողմը՝ Լիբանանի իշխանութիւնը, իր անպատասխանատու եւ շատ յաճախ ալ մեղսակից պահուածքին համար: Այս առիթով ՌԱԿ կոչ կ'ուղղէ անյապաղ կազմել կառավարութիւն մը, որ առաջին պատասխանատուութիւն վերցնելու, փրկելու համար այն ինչ, որ մնացած է Լիբանանէն: Նախարարաց խորհուրդը կարկանդակ մը չէ, որ իշխող կողմերը իրար մէջ բաժնել միտին, մինչ քաղաքացիի ամէն օր աւելի եւս կը կքի անտանելի բեռնի տակ: Մեծ զարմանքով ու նաեւ զգուշանքով տակաւին կը լսենք չնաշխարհիկ միտքեր աջէն ու ահեակէն, թէ ինչպէս պետք է բաժնուին եւ որոնք յանձնուին, օրինակ, ուժային նախարարութիւնները: Վերջին, իբր թէ լուծումի առաջարկը, դժբախտաբար կը բխի իշխանութեան մասնակից հայկական կողմի մը պատասխանատուէն, որ նաեւ իր գլխաւորած կողմով իշխանական փոստ համակարգին մաս կը կազմէ: Լիբանանի դիմագրաւած իշխանութեան բացայայտ ճախողութեան ու մարդկային անխուսափելի աղետին ի տես, Ռամկավար Ազատական Կուսակցութեան Լիբանանի Շրջանային Վարչութիւնը նաեւ կոչ կ'ուղղէ Միացեալ Ազգերու կազմակերպութեան ու անոր կից գործակալութիւններուն եւ մարմիններուն, Առողջապահութեան Համաշխարհային Կազմակերպութեան (WHO), ՄԱԿ-ի Մանկական Հիմնադրամին (UNICEF), միջազգային ընտանիքի մարդասիրական բոլոր կազմակերպութիւններուն, եւ լիբանանեան լայնածաւալ սփիւռքին, օգնութեան հասնելու իր պետութեան կողմէ լքուած Լիբանանի բնակչութեան, կանխելու համար ամէն օր աւելի եւս սրող մարդկային ողբերգութիւնը ու փրկելու մարդկային արժանապատուութիւնը:

ՌԱՄԿԱՎԱՐ ԱԶԱՏԱԿԱՆ ԿՈՒՍԱԿՑՈՒԹԵԱՆ
ԼԻԲԱՆԱՆԻ ՇՐՋԱՆԱՅԻՆ ՎԱՐՉՈՒԹԻՒՆ

ԱՐՄԵՆ ՎԱՅԵԾԵԱՆ
Ատենադպիր

ՍԵԻՄ ԶԱԿՈԲԵԱՆ
Ատենապետ

«Յրայր, Ուր՝ Ես»

Դուրս. ԶՐԱՅՐ ԾԵՊԵՏԵԱՆ

Ամենակի մը ոգեկոչումը՝ մարդուն, հաւաքականութեան, երկրին, կուսակցութեան, թէ այլ, կը վկայէ մէկ կողմէ անոնց ապրած պատմութիւնը, բայց նաեւ այդ պատմութեան մէջ կերտուած կեանքը ու աւանդը: Կեանք մը, որ ստեղծագործած է եւ կը ստեղծագործէ իր աշխատանքով, որ ձգած է ու կը ձգէ աւանդ մը մարդկութեան եւ հաւաքականութեան, եւ որ կրնայ շարունակուիլ: Այս իմաստով պատմութեան մէջ յաջողած ու ճանաչում նուաճած են այն կազմակերպութիւնները, հաւաքականութիւնները, եւ անհատները, որոնք հետք ձգած են իրենց ապրած կեանքին մէջէն՝ իմա աւանդ մը, որ կը շարունակուի եւ կ'օժանդակէ պատմութեան շարունակականութեան հոլովոյթին:

Փրոֆ. ԶԱՐԹՆԵՐ ԾԵՊԵՏԵԱՆ
(1910-1991)

Այս իրականութեան կը պատկանի Ռամկավար Ազատական Կուսակցութեան՝ իր հարիւր տարիներու պատմութեամբ: Զինուած 1921, հոկտեմբեր 1-ին, Կոստանդնուպոլսոյ մէջ, այդ այսօր հասած է իր հարիւր տարիներու արգասիքին: Եթէ նաեւ հաշուենք Արմենական կուսակցութիւնը, որ հիմնուած է 1885 թուին, եւ որուն հիմքերուն վրայ կերտուեցաւ Ռամկավար Ազատական Կուսակցութիւնը, կը խօսինք պատմութեան եւ աւանդի մը մասին իր աւելի քան հարիւր եւ երեսուն երկար տարիներու մէջէն:

Եթէ Արմենական կուսակցութիւնը առաջին կուսակցութիւնն էր հայկական իրականութեան մէջ, բայց կար իր նպատակը՝ հայուն կեանքը «ազատօրէն կառավարելու իրաւունքը»: Ազատութիւնը այդ օրերուն Օսմանեան տիրապետութեան ճիրաններէն դուրս գալն էր, եւ որ զարգացաւ եւ տարիներու վրայ երկարած եղաւ կեանքի եւ գործունեութեան տեսլական: «Մեծ Երազի ճամբան» դարձաւ կուսակցութեան գաղափարախօսութեան հիմքը, եւ անոր առաջնորդները նոյն այս ճամբուն «ուղեւորները», որոնք երկար տարիներու վրայ երկարած սրկեցին ազգային ինքնութեան եւ անոր մշակութային գիտակցութեան բոլոր լծակները: Այս նոյն ուղեւորները մէկ կողմէ պատրաստեցին ներ-կուսակցական առաջնորդներ, բայց նաեւ ձգեցին հետք կուսակցութենէն դուրս՝ հասնելով հայկական ընդհանրական կեանքին: Կայ նաեւ իմ ու ընտանիքիս պատմութիւնը եւ անոր առնչուածութիւնները կուսակցութեան ու անոր հարակից Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միութեան (ԶԲԸՄ) եւ անոնց ղեկավարութեան հետ:

Կուսակցական չեմ եղած ու մինչեւ օրս: Իմ համակ կեանքս մեծցայ եւ դաստիարակուեցայ եկեղեցիին մէջ: Բայց կար ընտանիքիս շրջահայեաց ու բազմակողմանի մասնակցութիւնը հայկական կեանքին մէջ, եւ որ եղաւ այդ օրերուն պատանեկան կեանքիս համար մէկ կողմէ դաստիարակութիւն բայց նոյնքան քաջալերանք եւ կեանքի մէջ արժէքի գրաւական:

Հայրս՝ Վահէ Ծէպէճեան, ղեղադործ էր: Երաժշտութիւնը իր կեանքն էր: Ան իր մասնակցութիւնը բերաւ լիբանանահայ մշակութային կեանքին տարբեր միջոցառումներու մէջէն եւ որմէ անպակաս չէր ԶԲԸՄ եւ Հայ Երիտասարդաց Ընկերակցութեան (ԶԵԸ) նախաձեռնութիւնները: Եթէ մէկ կողմէ հօրս հայ մշակոյթի նկատմամբ իր նուիրումները մեծ ներշնչում էր ինծի համար, նոյնքան նաեւ ԶԲԸՄ եւ ԶԵԸ, որոնք մեծ թափ տուին հայկական կեանքին մէջ ներմուծելով մշակոյթի սերս եւ նուիրումները:

Հօրեղբայրս՝ հալէպահայ անուանի ակնաբոյժ Տօթ. Ռոպէր Ծէպէճեան, մատենագիտական եւ պատմա-գրական մեծ ներդրում ունեցաւ հայրենի ու սփիւռքահայ եւ ի մասնաւորի սուրիահայ կեանքին: Ան հիմնեց ԶԲԸՄ-ի հովանիին տակ գործող «Վիդէթ Ծէպէճեան» գրադարանը Հալէպի մէջ, ուր ամփոփուած են հայկական մամուլ եւ շատ մը պատմական ու վաւերագրական հաւաքածոներ: Ան երկար տարիներու վրայ ունեցաւ վարչական եւ ղեկավարի պատասխանատուութիւն ԶԲԸՄ-ի մէջ՝ մօտէն ծանօթութիւն եւ գործակցութիւն ունենալով Պրն. Ալեք Մանուկեանի հետ: Ան նոյնպէս ունէր մօտիկ բարեկամական կապ Ռամկավար կուսակցութեան առաջնորդներէն Պրն. Գերսամ Ահարոնեանի եւ Փրոֆ. Բարունակ Թովմասեանի հետ: Հօրեղբորս հոգածութիւնը երիտասարդական տարիներուս եղաւ մէկ լաւագոյն տիպար-օրինակ՝ կերտելու համար ազգային եւ մշակութային ինքնութիւնս:

Իր միջոցաւ էր նաեւ, որ ծանօթութիւն հաստատեցի իր բարեկամներուն հետ, որուն մէջ էին Ռամկավար կուսակցութեան ղեկավարները:

Պատանեկան եւ երիտասարդական տարիներուս Սովետական Հայաստանը մեզի համար հայրենիք էր, որ հասանելի էր եւ նոյնքան ոչ: Այդ օրերուն չկար միանշանակ կեցուածք հայրենիքի նկատմամբ: Գիտէինք, թէ Հայաստանը մերն է, բայց ոչ մօտիկ: Հօրեղբորս համար Հայաստանը հայրենիք էր եւ տուն: Իր նուիրումը եւ ծառայութիւնը Հայաստանի եղան շատ մեծ: Հայաստանը իրեն համար վեր էր ամէն վարչակարգէ կամ գոյնէ: Տեսայ, թէ սովետական Հայաստանը Ռամկավար Ազատական կուսակցութեան համար հայրենիքն էր՝ հայունն էր, մեզի՝ անկախ թէ ոչ: Պիտի յանգնիլ ըսել, թէ Ռամկավար Ազատական կուսակցութեան եւ ԶԲԸՄ-ի կեցուածքները հայրենիքի նկատմամբ մեծապէս նպաստեցին եւ ամրացուցին մեր նման երիտասարդներու ազգային ու հայրենիքի ինքնութեան պատկանելիութեան գիտակցութիւնը:

Լիբանանահայ գաղութը իր աշխուժ եւ ծաղկուն օրերուն մէջ էր: ԶԲԸՄ-ի եւ ԶԵԸ-ի մտայղացումը այդ օրերուն մէջտեղ բերելու համար Ալեք Մանուկեանի անուամբ եւ իր բարերարութեամբ մարզական եւ մշակութային համալիրը՝ մեծ նուաճում եւ նպաստ էր: Այդ օրերու տուեալներէն մեկնելով եւ ունենալ մարզական դաշտ մը իր փակ կամարով՝ մեծ իրադարձութիւն էր: Երկար տարիներ պասքէթպոլ խաղայ այդ դաշտին վրայ: Պէյրութի Չուքաք Ալ Պլաթ շրջանին մէջ երիտասարդական այդ կեդրոնը մեծ խանդավառութիւն բերաւ եւ կարեւոր աւիշ էր մեր ազգային ինքնութեան եւ պատրաստութեան համար: Սօրենական կողմէս ունէինք հայրենակցական հեռաւոր ազգականական կապ մը Պապայեան ընտանիքին հետ: Պատանեկան տարիներուս կային մեր այցելութիւնները: Պրն. Երուանդ Պապայեան տիրող ներկայութիւն էր: Պատանեկան տարիներուս Պրն. Պապայեան մեզս գծած էր «մեծ մարդու» կերպար, բայց եւ այնպէս ան իսկապէս մեծ էր, որպէս կրթական մշակ, ազգային, եւ կուսակցական ղեկավար: Հետագային, երբ առիթը կ'ունենայի տարբեր առիթներով հաղորդակցելու իր հետ Թէքէեան վարժարանի իր տնօրէնութեան շրջանին, կը տեսնէի եւ կը համոզուէի կրթական ծառայութեան մէջ իր մեծ ներդրումին:

Ռամկավար Ազատական կուսակցութիւնը հիմնուեցաւ ազատական գաղափարախօսութեան վրայ: Ազատական գաղափարախօսութիւնը կը ստեղծէ քննական միտք եւ կեցուածք, որ մարդուն, հաւաքականութեան, եւ հայրենիքին ընդհանրական կեանքին մէջ կը դրսևորէ հաւասարակշռուած մօտեցում՝ ազգային, միութենական, եւ այլ իրավիճակներու նկատմամբ: Հաւասարակշռուած եւ քննական մօտեցումը յառաջխաղացք կը բերէ, քանի առիթը կուտայ ուրիշը տեսնելու եւ հասկնալու իրականութիւնը: Ռամկավար կուսակցութեան մէկ լաւագոյն քննական եւ հաւասարակշռուած մօտեցումը Սովետական Հայաստանի նկատմամբ իր դիրքորոշումն էր:

Բայց պիտի վերադառնամ հօրեղբորս բարեկամներուն: Փրոֆ. Բարունակ Թովմասեանին՝ ղեկավար-մտաւորականին, որ համակ կեանքը դրաւ հայ ժողովուրդին: Հօրեղբորս միջոցաւ անոր հետ կերտեցի բարեկամութիւն: Երբեք հարց չէր իրեն համար, թէ իրմէ շատ տարիքով փոքր էի: Ան չէր յոգնէր գրուցել, խօսել, եւ սորվեցնել: Շատ բան ունէր ըսելիք ու տալիք՝ հայուն եւ հայրենիքին: Եւ մեր բարեկամութեան միջոցաւ՝ ինծի: Կ'ուզէի լսել եւ սորվիլ: Ան հայ առաքելական եկեղեցիին ու անոր միութեան ջատագով էր եւ գիտէր ու կը հետեւէր աշխուժ մասնակցութեանս հայ աւետարանական եկեղեցիին մէջ: Այդ մէկը հարց չէր իրեն համար: Կը գնահատէր խանդավառութիւնս եւ երիտասարդական կորովս:

Կը պատահէր, երբ մոռնայի հեռաձայնել փրոֆեսորին: Ինք կը նախաձեռնէր եւ չէր ուշանար հարցումը, «Յրայր ո՞ւր ես»: Պիտի ընդունիմ, թէ կը խալնէի: Բայց նաեւ կը սորվէի, թէ կեանքի մէջ մեծութիւնը կը կայանայ համեստութեան մէջ: Եւ համեստ մարդն է, որ կը սորվեցնէ:

Ռամկավար Ազատական կուսակցութիւնը այսօր կը տօնէ իր հիմնադրութեան հարիւր ամեակը: Հարիւր տարիներու կեանք մը, որ միայն չի շնչեց այլ ապրեցաւ: Ապրեցաւ հայուն, Հայաստանին, եւ սփիւռքին՝ իր բոլոր մարտահրաւերներուն մէջէն, ստեղծելով աւանդ մը: Աւանդ մը հայկական, հայուն արժէքի կեանքին ու տակաւին պահանջատիրութեան: Այս աւանդը ան նաեւ սորվեցուց եւ դաստիարակեց՝ իր կուսակցական անդամներուն բայց նաեւ շրջանակին: Դաստիարակութիւնը, որ ընդհանրական չէ չի տուկար ու չի գոյատեւէր: Այս իմաստով Ռամկավար Ազատական կուսակցութիւնը եւ իր առնչակից կազմակերպութիւնները եղան դաստիարակչական կռուաններ յաջորդական հայ սերունդներուն համար:

Փրոֆ. Բարունակ Թովմասեանի հետ վերջին անգամ հեռաձայնի վրայ գրուցեցի, երբ Միացեալ Նահանգներ էի: Ուրախացաւ, երբ ձայնս լսեց: Ես ալ անպայման: Ան մեկնեցաւ այս աշխարհէն, բայց իր ետին ձգեց ժառանգութիւն մը՝ հայուն եւ հայրենիքին համար ապրելու եւ անոր կեանքը կերտելու ժառանգութիւնը: Եթէ ընկալուչը չիկայ, բայց կայ փրոֆ. Թովմասեանի ձայնը, որ այսօր տակաւին լսելի է. «Յրայր, ո՞ւր ես»:

Տեօրթեուցի Պենոն Վասիլեանի Յուշերը Չոր Մերճուման-Չորք Մարգալան

Շար. Նախորդ շաբաթէն

Հալէպէն մեր ապրած գիւղը տասնհինգ օրուան ճամփայ էր, մտածեցի այլեւս պապաս չեմ գտներ, միտքս դրի որ մեր ապրած գիւղը երթամ: Թուրքերը մեզի տեղահանութեան ջորիներով մինչեւ աստեղ բերին, աստեղէն շոգեկառքով Հալէպ տարին, երբ այդ թունէլին հասած էինք, պապաս մեզի ըսաւ՝ այդ երեւցող գիւղը մենք լաւ բարեկամներ ունինք: Խալիլ աղան պապայիս բարեկամն էր, հոն պիտի երթամ, այնտեղէն՝ մեր գիւղը, աղային տունը պիտի երթամ: Մենք Ատանայի կոտորածին հոն էինք, մեզ աղան պահեց: 1914ին Նորէն հոն էինք, աղան պապայիս ըսաւ՝ աս տարի Տեօրթ Եոլ մի՛ երթար, հոս մնացէք որովհետեւ բոլոր հայերը Արապստան պիտի քշեն, ես ձեզի Նորէն հոս կը պահեմ, ձեզի մէկը բան չ'ըներ: Բայց հայրս ըսաւ. «աղա, եթէ իմ հայրս-եղբայրներս, քոյրերս-իմ ազգս բոլորը պիտի մեռնին, ես ալ հոս ծաղիկ պիտի մնամ»: Հայրս չմնաց: Հիմա եթէ ես հոն երթամ անոնք զիս կը պահեն իրենց հարազատ զաւակին պէս:

Գերմանացիները հաճընցի այս վեց ընտանիքները հոն տարեր են որ շոգեկառքի գիծերու վրայ մնայուն աշխատեցնեն: Իրիկուն եղաւ, հաճընցի աղաները եկան գործէն, Նստան, կիները զիս աղաներուն ծանօթացուցին, ըսին տեօրթեուցի պատիկ մը հիւր ունինք, բարեւեցի ձեռնուեցանք, Նստանք, մարդիկ հարցուցին, միքանի տեօրթեուցիներ կը ճանչնան եղեր, անունները տուին, «Պալեան Պաղտասար աղան, Կարայակոբեանները եւ Մովսէս Էֆենտի Վասիլեանը մենք լաւ կը ճանչնանք» ըսին: Ես ալ ըսի՝ «Մովսէս Էֆենտի իմ մեծ հօրս պատիկ եղբայրն է»

- Դու՞ն ալ Վասիլեան ես:

- Այո, Վասիլեան Սարգիս Զեհէին թոռն եմ, իր մեծ տղուն, Լեւոնին տղան եմ,- ըսի:

- Տեօրթ Եոլի մէջ կայագործ Համբարձում աղան եւ եղբայրը կային, լաւ կը ճանչնանք,- ըսին,- վերջը Իսկէնտերուն երկաթագործ Պօղոս ուստան եւ Իպրահիմ ուստան, ուրիշներ ալ կային, ասոնք հաճընցիներէն շատ առաջ եկած էին: Մենք Տէյիմէն Տերեսիի մէջ պապաս կօշկակարութիւն եւ ջաղացականութիւն կ'ըներ, անոնք ալ եկան երկաթագործութիւն ըրին...- այսպէս բաւական խօսակցեցանք, վերջը ինծի ըսին՝

- Մի՛ երթար Տէյիմէն Տերեսի, ի՞նչ գործ ունիս թուրքերու մէջ, մնա՛ աստեղ մեզի հետ, հոն քեզի թիւրք կ'ընեն վերջը:

- Եթէ անոնք մեզի թուրք ընել ուզէին՝ Ատանայի կոտորածին կ'ընէին: Ես հոն երթամ, ինծի խնձորի պէս կը բռնեն, շատ լաւ մարդիկ են, իմ հօրս խաթիրին համար, հաճի Ալի աղան իր զաւակին պէս կը սիրէ զիս, շատ լաւութիւն ընող մարդ է յետոյ ինքը տղայ չունի, իր տղուն պէս կը նայի, շատ ալ հարուստ է, չորս գիւղեր, դաշտեր, հօտեր եւ վեց ընտանիքներ կը ծառայեն, արտերը կը ցանեն-կը հնձեն, հօտերը կ'արածեն, յետոյ մէկ հաստ աղջիկ ունի իմ տարիքիս, Նոյնիսկ իր աղջիկը ինծի կու տայ որ ես միւսիւման ըլլամ՝ եթէ ես ուզեմ ինքը զիս միւսիւման չ'ըներ: Ես միտքս դրեր եմ պիտի երթամ, քանի որ հոն ծներ եմ, հոն ալ կը մեռնիմ, աստեղ վարժուեր եմ, այդտեղի օդը, ջուրը շատ լաւ է...- ասոնք ինծի մտիկ ըրին՝

- Ուրեմն դուն ետ երթալ կ'ուզես աղային աղջկան համար, դուն զինք կը սիրես,- սկսան խնդալ,- Է աղային աղջիկը քեզի կը սիրէր:

- Այո, ինքը երբ տունը առանձին մար մեզի կու գար մամայիս կ'ըսէր Անիկ մօքքուր Պենոնը մեզի դրկէ որ ինծի ընկեր ըլլայ, մեզի թող պառկի, գիշերները ես կը վախնամ առանձին: Մայրս ալ ինծի՝ Պենոն տղաս, գնա՛ Ֆաթմա քոյրիկդ հետ, հոն պառկիր որ չվախնայ գիշերը: Ես ալ կ'երթայի, զիս կը գրկէր, միասին կը պառկէինք: Ես տասնմէկ տարեկան էի ինք ալ տասնչորս տարեկան էր: Հայրը-մայրը ուրիշ գիւղ կ'երթային բերքը հնձելու, Ֆաթման տունը առանձին կը մար: Մեզի շատ կը սիրէին: Հաճընցիներէն մէկ ըսաւ՝

- Ուրեմն աղային աղջիկը քեզի դեռ պատկուպենեդ կը սիրէ եղեր: Դուն հիմա մեծցած ես, Ֆաթման քեզի կ'առնէ միւսիւման կ'ընէ:

- Ֆաթմային պապան զինք եղբոր տղուն հետ Նշան դրաւ 1914ին, հիմա ամուսնացած կ'ըլլայ արդէն:

- Ամուսնացած ըլլայ իսկ աչքը քու վրադ կ'ըլլայ:

Կէսգիշեր եղաւ, ամէն մարդ իր տունը գնաց: Ես իմ հոն պառկեցայ:

Հաճընցիները ինծի երեք օր հոն պահեցին, ամէն օր կը հաւաքուէին ինծի կ'ընէին՝ հայտէ պատմէ ուրիշ ինչ կ'ընէիք Ֆաթմային հետ, կիներ ու մարդիկ իրարու հետ Հաճընի լեզուով կը խօսէին ու կը խնդային:

Չորրորդ օրը առտու ճամփայ ելայ: Գնալուս կ'երթար շոգեկառքի թունէլին վրայէն: Հասայ թունէլին մէջտեղը, տեսայ արեւը զարկած Է Հաճար գիւղին վրայ, կը փայլի գիշերուան լոյսի պէս: Իջայ հոն՝ ուրկէ մեզ անցուցած էին տեղահանութեան ատեն - մէկ գիշեր հոն անցուցած էինք, մայրս հոն երեք քարեր դրաւ եռանկիւն, կրակ վառեց, կաթսայի մէջ փիլաւ եփեց:

Մօրս երեք եռանկիւն քարերը եւ ես

Այդ երեք քարերը այդպէս մնացեր էին: Զարերուն փաթթուեցայ, «ախ մամա, աս քարերը դուն ձեռքերով դրիր» ըսելով սկսայ համբուրել ու լալ-ողբալ բարձրաձայն: Հիս լսող չեղաւ... չեմ գիտեր հոն որքան լացեր եմ, հոն ալ քնացեր եմ:

Աչքերս բացի՝ յետմիջօրէ Է: Չորս ժամի չափ քնացեր եմ: Երեք քարերը դարձեալ դիտեցի երկար... Զարա Սու անունով մեծ գետ մը կար, ջուրին մէջ շատ շատ ձուկեր կային: Երեսու լուացի, միւս կողմ անցայ, անցած ատենս ձուկերը ոտքիս տակ խառնուեցան...:

Ջուրին մօտիկ գիւղերը բոլորը քրտաբնակ էին, քիւրտերը ձուկ չէին ուտեր, անոր համար ալ ձուկերը շատցեր ու շատցեր էին: ... Տեսնեմ՝ դիմացի գիւղին պատիկները զիս տեսեր են, դէպի ինծի վազելով կու գան՝ զինուորութենէ փախած զինուոր կարծելով:

1917 Մայիս-Յունիս ամիսներուն թուրք զինուորները գէնքերնին ձգելով կը փախչէին, անօթութեան չէին դիմանար ու չէին կրնար կռուի: Գիւղացիները փախչող զինուորներուն - ուր որ հանդիպէին - կը մերկացնէին, կը կողոպտէին:

Իմ վրաս բան չկար որ զիս կողոպտէին: Շուրջս նայեցայ, դաշտին մէջ կին մը տեսայ ձաւարի հասկեր կը հաւաքէր, ծառ մըն ալ կար, ծառին կապուած պատիկի օրօրոց մը, մէջը պատիկ մը պառկած էր: Կնկան մօտ հասայ, կնիկը գործը ձգեց քովս եկաւ: Կնկան ըսի՝ «քոյրիկ ջուր ունի՞ս, քիչ մը տուր ինծի, շատ ծարաւ եմ»: Կինը ճախիլ հարս մըն էր, ինծի նայեցաւ, ըսաւ՝ «եղբայր, դուն զինուորութենէ փախածի չես նմանիր»:

- Չինուոր չեմ եղած որ զինուորութենէ փախչիմ:

- Ջուր չունիմ, բայց թան ունիմ, քեզի թան տամ խմէ:- Գնաց խոտերուն մէջէն կուժ մը հանեց, թաս մը լեցուց ինծի երկարեց:

Թանը առի, հագիւ բերանս պիտի տանիմ տղաքը եկան-հասան: Ճախիլ կինը ասոնց՝ «հայտէ, գացէ՛ք աստեղէն, աս եղբայրը պատիկ է դեռ, զինուորութենէ փախած չէ» ըսաւ:

Թանը խմեցի, «քոյրիկ շատ շնորհակալ եմ» ըսի:

- Կեցիր, թաս մը եւս տամ, ալ խմէ,- ըսաւ:

- Չէ, քոյրիկ, ալ չեմ խմեր,- ըսի: Հարցուց որտեղացի ես, ըսի՝

- Հոն երեւցող Տաղ գիւղէն եմ, երկու ամիս առաջ տունէն փախած էի... դրացի պատիկներուն հետ կռիւ ըրի, մէկու մը գլուխը քարով զարկի, արիւն ելաւ, մայրը եկաւ հօրս գանգատեցաւ, հայրս ինծի լաւ մը ծեծեց, ես ալ տունէն փախայ, Բաճօ եկայ, քովս երկու մեծիտիէ կար, մեծ դրամ Է կարծեցի, շոգեկառք Նստայ Հալէպ գացի, երկու մեծիտիէն տասը օրէն, վերջացաւ. անօթի մնացի, փողոցները պառկեցայ արաբերէն ալ չեմ գիտեր, օր մը փողոցը պառկած էի՝ երկու մարդիկ թրքերէն կը խօսէին, անմիջապէս քովերնին գացի, ըսի՝ «Էմմիներ դուք թուրք էք»: «Ո՛հ, մենք հայ ենք ըսին», ես ալ հայը ի՞նչ ազգ է՝ չեմ գիտեր, «Է դուք թրքերէն կը խօսիք հապա», ըսի: Ինծի հարցուցին՝ «դուն ո՞վ ես»: «Ես թուրք եմ», ըսի: «Ո՛րտեղացի ես» «Տաղ գիւղէն եմ» ըսի: «Ճիշտ է, տաղցիները հայը ի՞նչ է՝ չեն գիտեր հայերուն կեանքը կ'ըսեն,- ըսին,- մենք կեանքը ենք ըսին»: Կեանքը անունը լսեցի՝ ուզեցի փախչիլ, զիս բռնեցին, շատ վախցայ՝ «աս կեանքըները հիմա ինծի կը մեռնեն» ըսի: Ասոնք զիս տարին իրենց տունը, կերակուր տուին կերայ, «հոս ալ պառկիր» ըսին: Առտու կանուխ կայարան տարին, շոգեկառք դրին՝ «հայտէ տուն գնա, մի՛ վախնար» ըսին: Աս առտու Բաճօ հասայ, հիմա տուն կ'երթամ:

Կինը ինծի թաս մըն ալ թան տուաւ՝ «խմէ,- ըսաւ,- եւ շուտ գնայ, իրիկուան քիչ մնաց, հագիւ գիւղ հասնիս»:

Ես թանը խմեցի ճամփայ ելայ: Արտերուն մէջէն արագ-արագ կ'անցնէի մէկ ալ տեսայ առջեւէս միքանի արջեր անցան, շուտով ծառի մը վրայ ելայ, պահ մը մնացի արջերը գացին, վար իջայ, քալեցի մինչեւ որ արտերէն դուրս գամ: Դուրս եկայ, հոսող ջուր մը անցայ, ջուրի վերի կողմերը խօսակցութիւն լսեցի, այդ կողմ քալեցի տեսայ ձմերուկի դաշտ մը:

Տեօրթեուլցի Պենոն Վասիլեանի Յուշերը...

Սկիզբը Էջ 04

Դաշտը մարդիկ-կիներ-պզտիկներ կային: Մօտեցայ իրենց «սելամ ալեքում» ըսի: Իրենք ալ «ալեքում սելամ» ըսին, եկան գլխուս հաւաքուեցան, ըսին դուն զինուորի նման չես, պզտիկ ես, ո՞վ ես դուն:

- Ես տեյիմենտերեսիցի եմ, հոճա Ահմետին Զալիլին տղան, եմ անունս Աղճա Է:

- Է, ի՞նչ կ'ընես ասկողմերը:

- Մենք Տեմերիք ցորենի դաշտ ունինք, պապաս ինծի Տեմերիք բերաւ որ ցորեն հնձեմ հարման¹ ընենք, հարման ընելու կեմ² պիտի քշեմ, «ես կիմ չեմ քշեր» ըսի, պապաս ինծի լաւ մը ծեծեց, ես ալ փախայ-եկայ Զալիլ աղային քով երկու օր մնացի, Զալիլ աղան ինծի ըսաւ Աղճա, հա՛յտէ տուն գնա պապայիդ քով: Ես ալ՝ «լաւ կ'երթամ» ըսի, բայց չգացի, այգիները խաղող կ'ուտեմ-կը պառկիմ, եթէ մէկը տեսնեմ կը պահուըտիմ որ մէկը գիս չտեսնէ, ես տուն երթալու կ'ամչնամ:

Կին մը՝ «շատ մի՛ խօսեցնէք պզտիկին, ծմերուկ մը կտրեցէք թող ուտէ, ես զինք կը տանիմ Զալիլ աղային տունը» ըսաւ: Զմերուկը կտրեցին, կերայ, կինը ինծի՝ «հա՛յտէ Աղճա երթանք, ուշ է արդէն, թող չմթնայ»: Չիս առաւ գացինք գիւղ մտանք տուն մը, Զալիլ աղա ըսելով ձայն տուաւ: Մուրը կոխած էր արդէն: Զալիլ աղան ելաւ՝ «ի՛նչ կայ Այշէ»: «Զալիլին տղան, Աղճան բերի»:

- Ներս թող գայ տեսնեմ ո՞վ է Աղճան:

Զալիլ աղային քով գացի շուտով՝ «Զալիլ աղա, ես Լեւոնին տղան Պենոնն եմ» ըսի: Զալիլ աղան անմիջապէս հասկցաւ խնդիրը՝ «լա՛ւ ըրեր ես Այշէ» ըսաւ: Այշէն գնաց, Զալիլ աղան գիս ներս տարաւ՝

- Պենոն, տղաս, ու՛րկէ գտար աստեղ, ի՛նչպէս եկար, չէ՞ որ ձեզի քշած էին աստեղէն:

- Արապստանէն փախայ եկայ աստեղ:

- Լաւ, Նստիր, յետոյ կը խօսինք,- ըսաւ, իր կնկան կանչեց,- Այշէ հոս եկուր նայիմ:- Այշէ ապլաս՝ մօրաքոյրս, եկաւ,- հելէ նայի՛ր սա պզտիկը ո՞վ է: Այշէ ապլաս ինծի նայեցաւ, մէկէն՝

- Զալիլ աղա, աս պզտիկը Լեւոն աղային Պենոնին կը նմանի, բայց ուրկէ ուր այս կողմերը պիտի գայ,- ըսաւ:

- Ահա եկաւ,- ըսաւ Զալիլ աղան:

Ապլաս գիս գրկեց, համբուրեց, առաջին հարցումը եղաւ՝

- Մայրդ Աննիք մօքքուրս, քոյրս ո՞ղջ է,- ըսաւ:

- Այշէ մօքքուր, դուն ողջ եղիր, մայրս մեռաւ,- ըսելու չմնաց՝ Այշէն ձեռքերը ծունկերուն զարնելով սկսաւ լալ: Զալիլ աղան ալ՝

- Զապա հա՛յրդ:

- Զայրս ողջ է:

- Եղբայրներդ-քոյրերդ ո՞ղջ են:

- Միայն մայրս եւ փոքր քոյրս՝ Զոփիսիմէն մեռան:- Զալիլ աղան կնկան ըսաւ՝

- Այշէ, այլեւս մի՛ խօսիր պզտիկին հետ, կերակուր պատրաստէ ուտենք վերջը կը խօսինք:

Այշէ մօքքուրս կերակուր պատրաստեց, սեղանը դրաւ՝ «Պենոն, տղաս, հա՛յտէ կեր, ճամփէ եկած ես, յոգնած եւ անօթի կ'ըլլաս» ըսաւ: Նստանք կերակուրը կերանք վերջացաւ, սեղանը վերցուց, սկսան հարցումներ ընել՝ «մինչեւ ու՛ր գացիք Պենոն»:

- Մեզի Տեօրթ եղին հանեցին, Էրզինէն Օսմանլը տարին, վերջը Զասան Պեյլիէն, Զաստայէն, Ինճիրլիէն դարձուցին հասանք Րաճօ: Րաճօ հայրս մեզի ըսաւ՝ «սա դիմացի գիւղը Զաճլարը մեզի բարեկամ Զալիլ աղան կայ, ուրիշներ ալ կան»: Զալիլ աղա, դուն ինծի շատ կը սիրէիր, Այշէ մօքքուրս ալ ինծի կը սիրէր: Այն ժամանակ ես լաւ մը դիտեցի, միտքս դրի՝ եթէ գացած տեղերնիս լաւ չըլլայ ես ետ հոս կը փախչիմ, կու գամ: Մեզի Րաճոյէն շոգեկառք դրին, Զալեպ տարին, Զալեպէն նորէն շոգեկառք դրին Զամա տարին: Զամա հազարաւոր գաղթականներ վրաններու տակ էին, օդը շատ կիզիչ էր ու տաք, արեւը մարդս կ'այրէր, ամէն օր յիսուն-վաթսուն մարդ կը մեռնէր, մեր վերջին քոյրս ճամփան մեռաւ, հայրս նայեցաւ որ մենք ամենքս հոն պիտի մեռնինք, մեզ հսկող ոստիկաններուն երկու անգլիական ոսկի խոստացաւ եթէ մեզի թոյլ տան փախչիք: Ոստիկանները առին երկու ոսկին, չերթեզ գիւղ մը հանդիպեցանք, չերթեզները թրքերէն կը

խօսէին, պապայիս ըսին՝ «հոս կեցէք, լաւ կ'ըլլայ, մենք ձեզի կ'օգնենք»: Զոն մնացինք, պապայիս գործը լաւ չեղաւ, բայց ադ գիւղը, ամռան բերքը հաւաքելով աշխատեցանք, ձմռան համար ուտելիք պաշար չունեցանք, ամբողջ ձմեռ բոյսերով ապուր եփեցինք կերանք, չերթեզները քիչ մը ալիւր տուին, ադ ալ ի՛նչ կ'ընէ տասը հոգիի համար՝ մէկ օր կ'ուտես յաջորդ օրուան չի մնար: Մայրս այդ ձմեռ քիչ մը դիմացաւ, բայց յետոյ հիւանդացաւ հալեցաւ գնաց, գրեթէ անօթութենէ մեռաւ: Զայրս սիրտի նեղութենէն խելքը կորսուցուց, մեծ եղբայրս հիւանդացաւ: Քոյրս եւ ես չերթեզներուն մօտ կ'երթայինք մեզի գործ կու տային, մինչեւ իրիկուն կ'աշխատէինք մեզի երկու հաց կու տային: 1916ի ձմեռը վերջացաւ:

Այդտեղ բոյսի տեսակներ շատ էին, *թօւլէճ* կը հաւաքէինք կ'եփէինք-կ'ուտէինք: Վերջը գարիի բերքը եղաւ, կ'երթայինք գարի հնձելու, այդտեղի դաշտերը հինգ-վեցհարիւր մեթր երկարութիւն կ'ունենան, լայնքը՝ քսան-երեսուն մեթր կ'ըլլայ, մէկ ակօսը կ'երթայ, վերջը դաշտը կը քշէ կը վերջանայ՝ գիծին մէջ կը ցանեն, վերջը գիծերու կողմերու հողերը կը դարձնեն ցանուած հունտերուն վրայ, գիծերը կը գոցուին որ թռչունները չկարենան ուտել հունտերը: Զնձելու ժամանակ մարդ երկու գիծ կը բռնէ, մինչեւ վերջ ձեռքով կը հաւաքէ, նորէն երկու գիծ կ'առնէ ետ կը վերադառնայ: Գարիի հունձքը երեսուն սանթիմէն աւելի չ'ըլլար, ցորենի բերքը՝ յիսուն-վաթսուն սանթիմ կ'ըլլայ: Զունձքի ժամանակ շատ տաք կ'ըլլայ, մարդ առաւօտէն մինչեւ իրիկուն չորս գիծ կրնայ հաւաքել: Երկու գիծի համար մէկ *օքա* գարի կու տային, ցորենի համար նոյնպէս: Մենք՝ հայրս, եղբայրս, քոյրս եւ ես կ'երթայինք բերքը կը հաւաքէինք: Այդ գիւղը ուրիշ եկամուտ չունէր, ամէն տուն երկու դաշտ կ'ունենար մէկուն գարի, միւսին ալ ցորեն կը ցանէին, վազող ջուր չունէին, ջուրը հորէն կը քաշէին, ձմեռը կը ձիւներ: Այդ ամառ քիչ մը ուտելիք ապահովեցինք՝ *թօւլէճ*, հաւաքեցինք չորցուցինք, բերքը հարման՝ եղաւ մեր իրաւունքը տուին, այդ ձմեռը ատանկ անցուցինք: 1917ի ամառը հունձքի ժամանակը չեկած, Ապրիլ ամսուն ես տունէն ելայ, մուրալով գացի վրանաբնակ արաբներու մօտ, ինծի հաց-ալիւր կու տային տուն կը բերէի: Զայրս ինծի ըսաւ՝ «տղաս, եթէ մեր մէջ մէկը ողջ պիտի մնայ՝ դուն կ'ըլլաս, որովհետեւ աչքդ բաց է, մուրալու ալ վարժուեցար. մենք մեռնինք՝ դուն ուղղակի կ'երթաս հաճը Ալիին քով, հոն ալ կ'ապրիս»:

Ես ալ, ես ինծի ըսի՝ «եթէ մէկ-երկու տարի եւս ապրիմ կը մեծնամ, ան ժամանակ կ'երթամ, բայց ճամփան գիս կը բռնեն իբրեւ *կեաւուր* կը մեռցնեն, հիմա դեռ պզտիկ եմ, ինծի մէկը չի դաչիր, չեն մեռցնէր», տունէն ելայ մուրալով մինչեւ հոս հասայ, ճամփուս վրայ երեք տեղ գիս բռնեցին, քանի որ պզտիկ եմ՝ ձգեցին, Զալեպ անցայ աս կողմ հասայ: Ով որ ինծի հարցուց՝ «դուն ո՞վ ես»՝ «ես թուրք եմ» կ'ըսէի, ամէն պատմութիւն կ'ընէի, ինչպէս որ գիս հոս բերող ձմերուկի դաշտի մարդոց ըսի թէ ես տեյիմենտերեսիցի եմ, մեծ Ահմատին՝ Զալիլին տղան Աղճան եմ, քու անունդ տուի, կինը գիս քովդ բերաւ: Ես կը կարծեմ այլեւս աս վերջին պատմութիւնը կ'ըլլայ, Զալիլ աղա,- ըսի:

Այշէ մօքքուրս ըսաւ՝ «Կը տեսնե՞ս Զալիլ աղա, ինչ աչքը բաց տղայ է Պենոնը»:

- Պենոնը վեց-եօթ տարեկանին արդէն Տեյիմէն Տերեսիի պզտիկները իր հետ գլուխ չէին կրնար ելլել,- ըսաւ Զալիլ աղան: Կես գիշեր եղաւ պառկեցանք:

1917 Օգոստոս Զաճլարէն Եոնսուն

Զալիլ աղային տունը երեք օր մնացի, գիս Աղճա կը կանչէին որ գիւղացիները չիմանան թէ հայ եմ: Չորրորդ օրը Զալիլ աղային ըսի՝ «կ'ուզեմ երթալ»:

Զալիլ աղան՝

- Լաւ տղաս, գնա, աս իրիկուն Տեմերիք կը հասնիս Տեմերիք ճամփուն աջ կողմը առաջին տունը կ'երթաս Մուսթաֆա Էֆենտիին կ'ըսես Զալիլ աղան ձեզի բարեւ ունի, աս գիշերուան համար ինծի հիւր պիտի ընդունիս, քեզի հիւր կ'ընդունին, երբ քեզի հարցնեն՝ դուն նորէն 'ես թուրք եմ' ըսէ:

- Զալիլ աղա, ես գիտեմ ինչ պիտի ըսեմ:

- Ի՛նչ պիտի ըսես:

- Ես Տեյիմէն Տերեսիին եմ, մեծ Ահմետին խանութպան Զալիլին տղան Աղճան եմ, պապայիս հետ եկանք Տաղը Զալիլ աղային տունը, որ մեզի *թուլաք* ճուլ, քիչ մըն ալ *դրմա*՝ քեսմէ պատրաստէ որ յետոյ գանք տանինք, Զալիլ աղան ալ պապայիս ըսաւ՝ շատ լաւ պզտիկը հոս ձգէ, հունձքէն վերջ կը պատրաստեմ, յետոյ եկուր ճուլը եւ քեսմէն, Աղճան ալ տար: Զայրս գիս հոն ձգեց գնաց: Ես ալ տասը օր մնացի ձանձրացայ, հիմա ետ տուն կ'երթամ:

Շար. յաջորդ շաբաթ

1 Զարման.- ցորենը յարդէն բաժնող գործիք:

2 Կեմ.- հիւսուած ցանց, խոտէ ոլորուած չուան:

Պուտ Մը Գրականութիւն, Պուտ Մը Քաղաքականութիւն. Զայաստանը Չարի Թիրախ Է, Իսկ Զայը Եղա՞ծ Է, Է՞, Կ'ուզէ՞ Տէր Ըլլալ Զայաստանի

ՅԱԿՈԲ ՊԱԼԵԱՆ

Զայաստան աշխարհ,
Դու մէրը եղար ու մերը չեղա՛ր,
Դրա համար էլ մենք քեզ սիրեցինք սիրահարի պէս...
Սիլվա Կապուտիկեան (1919-2006),
«Դէպի Լեւան Խորքը», Զայաստան Զրատարակչութիւն, Երեւան, 1972

Ինչէ՛ր կրնանք իմանալ,- այս բառին լիութեան թելադրանքով,- եթէ գիտնանք պահ մը անջատուիլ մեր առօրեայ ցաւերէն, կիրքերէն, քէներէն, ընչաքաղցական եւ տիրակալական գիտփութիւններէն, կարգախօսներէն, եւ լսել բանաստեղծները, իմաստունները, գրկեալները:

Զայաստանի ամենօրեայ տիրութիւններու լուրերէն եւ պատկերներէն փախուստ տալով, գրադարանիս խառնիխառն շարուած-չշարուած, ոտքի եւ պառկած գիրքերը կը տնտղէի: Կանգ առի պրակի նմանող հատորիկի մը վրայ. կողքին գրուած՝ Սիլվա Կապուտիկեան, «ԴԷՊԻ ԽՈՐԶԸ ԼԵՈՒՆ»... Բանաստեղծութիւններ. չորս տասնամեակ մը անցեալէն, թուղթին յանձնուած նորի պէս հին ապրումներ: Չհինցող: Ընթերցուած եւ յիշողութեան գաղտնարաններուն յանձնուած հին եւ միշտ նոր տպաւորութիւններ: Այդպէս է բանաստեղծին ուժը:

Դարձուցի էջերը, մերթ կանգ առնելով, ապա՝ շարունակելով: Ուղեւորութիւն մը՝ մեր կեանքի եւ պատմութեան հոգեկան աշխարհի խռովայոյզ ալիքներուն վրայ: Անոնց յանձնուած տատանող մեր նաւուն ղեկին գտնուողներէն քանինե՛ր բացած են, կը բանան խորհուրդ բերող ոչ իսկ հարիւր էջերու վրայ փռուած բանաստեղծութիւններու էջերը, որպէսզի ներկան տեսնեն հայու հարազատութեամբ: Կանգ առի ութերորդ էջի անվերնագիր տասնչորս տողերու վրայ: Իրաւ բանաստեղծութիւնը միշտ ներկայութիւն է: Այսօր ըսուածի տպաւորութիւն: Կ'արտագրեմ.

Մեզ չի միացնում այլեւս ներկան.

Գալիքն՝ աւելի՛ կը նետի հեռու.

Անցեալն է մերը:

Մեր հոգիներում

Յիշատակների Չուարթնոցներ կան,

Եւ մենք լա՛ւ գիտենք՝

Անհնարին է վերականգնելը:

Միայն կարենանք՝

Անփոյթ մի խօսքով,

Մի մութ արարքով

Չեղծել, չաղարտել՝ սուրբ խոյակները,

Նրանց պահպանել՝ միայն կարենանք,-

Որ եթէ այցի գևանք անցեալին՝

Լուռ ծնրադրելու քարէ՛ր ունենանք...

Խօսք՝ երեկի եւ ներկայի մորմոքի մասին: Մեր պատմութեան պատկերացումը: Կարծեք միայն անցեալն է մերը, իր մորմոքով, «յիշատակների Չուարթնոցներով», որոնք մերն էին եւ մերը չեն, դարձած ենք յիշատակներու պահակներ, այն իրաւունքով, «որ եթէ այցի գևանք անցեալին... ծնրադրելու քարէ՛ր ունենանք», որպէս ուխտաւոր կորսուածի: Եւ սովորութիւն դարձուցած ենք կոչ կ'ընել միջազգային խլացած-բթացած խիղճին, Մ.Ա.Կ.-ին եւ ԵՈՒՆԵՍԿՕ-ին, որ չպղծեն մեր յիշողութեան քարերը, չքանդեն հաշարերը: Բայց պատկերները կ'ըսեն, թէ այդ յիշողութիւն կրող քարերը կը ջարդուին:

Եւ մորմոքը անուն ունի. «Մեր սերը», Էջ 53-ի բանաստեղծութիւնը, անցեալի եւ անմիջական ներկայի արձագանգող: Այսօր, ինչպէս անցեալին:

Զայաստան աշխարհ,

Դու մէրը եղար ու մերը չեղա՛ր,

Դրա համար էլ մենք քեզ սիրեցինք սիրահարի պէս...

.....

Ինչպէս մերը չէ Վարագայ սարի արեւածագը,

Սասնայ անտառին իջնող մանանան,

Մշոյ դաշտերը շոյող սօսափը...

.....

Եւ հեռու եղար՝

Սահմանից այն կողմ

Անի կարմիր աներակներից մեզ երեւացող

Մայր-տաճարի՛ պէս...

.....

Մենք՝ անվերջ հասնո՛ղ,

Իսկ դու՝ հեռացո՛ղ, անվերջ հեռացո՛ղ...

.....

Քեզ կորցնելու ահից տազնապա՛ծ,

Քեզ ունենալու խիղից՝ երջանի՛կ,

Եւ բախտիդ համար անվերջ, ամէն պահ մեռնել-ապրելով...

Զայոց նորագոյն պատմութիւնը նոր չէ, հինի կրկնութիւն է: Զայուն հայրենիքը կարծեք դատապարտուած է ըլլալու յիշողութեան աշխարհ մը, ընտանեկան կամ զբօսաշրջիկի լուսանկարներու ալպոմի պէս: Կրկնուող թատրոն, նոյն հերոսներով:

Մերը չեն ո՛չ Վարագայ սարը, ո՛չ Անիի կարմիր աներակները, բայց սորվեցանք, կրկնեցինք, հաւատացինք, որ անոնք միշտ մերն են: Անոնք արդէն այդպէս չեն: Անիի եւ Աղթամարի մեզի համար յուշ-յիշատակ-լուսանկարներուն գումարուեցան կրկին Արցախի հայու ձեռքով եւ հաւատքով կառուցուած հարիւրաւոր վանքեր եւ եկեղեցիներ, շունչ տալով աշխարհին եւ քարին, այդպէս կը ստեղծուի հողի եւ ժողովուրդի ինքնութիւնը: Զեռացող երաժշտութեան նմանող անուններ, Գանձասար եւ Դաղիվանք, Ծիծեռնավանք եւ Ամարաս, Զոռեկայ վանք, Աւետարանոց, Ծակուռիի Ծաղկավանք...

Եւ հիմա, Վարագայ վանքի արեւածագի եւ Անիի կարմիր քարերու տոչորոդ կարօտով ապրող բանաստեղծուիին եթէ մեզի հետ ըլլար, իր հոգեմաշ գրոյցի հորիզոնը պիտի ընդլայնէր եւ յիշէր Արցախի վանքերն ու եկեղեցիները, եւ կրկին պիտի ըսէր, Զայաստան, Արցախ, դուք մէրը եղաք եւ մերը չեղա՛ք...

Ինչպէս երեկ, այսօր ներկայի հայերուն մնացած է հեռուէն սիրելու իրաւունքը, բանաստեղծուիին խօսքով, «Դրա համար էլ մենք քեզ սիրեցինք սիրահարի՛ պէս», սեր՝ զոր ոչ ոք կրնայ յափշտակել, այդ չարիքը կրնայ գործել միայն զգացում եւ արժեք չճանչցող ժամանակը:

Կը փակեմ գիրքը:

Եթէ հնարաւորութիւն ունենայի, եթէ եկուոր ասպատակողները եւ բռնագրաւողները պահ մը ուզէին չարի թելադրածէն տարբեր խօսք եւ ճշմարտութիւն լսել, կը հարցնէի իրենց, թէ այդ խօսող քարերը ե՛րբ իրենք դրած են մէկը միւսին վրայ, այդ չեն ըրած, չէին կրնար ընել, քանի որ բացակայ էին այդ աշխարհէն, հիմա հոն են յափշտակողի իրաւունքով:

Զայուն ձգած են զգալու իրաւունք, ցաւով մղկտալու իրաւունք: Կամ, Սիլվա Կապուտիկեանի բռնու զգացումով, սիրահարի պէս սիրելու իրաւունք:

Եւ կը մտածեմ, որ ինչո՞ւ չենք կրցած եւ չենք կրնար սիրահարի պէս սիրելու չանհանգստացնող մենաւոր հաճոյքը փոխարինել տեր ըլլալու սիրով:

Տէր ըլլալ: Զայրենատիրութիւն:

Գերանցելով ամէն կարգի եսերը, ընչաքաղցութիւնը, աթոռաքաղցութիւնը, զանոնք փոխարինելով ներկայութեամբ, յանձնառութեամբ: Ի հարկին, ո՛չ ուրիշին, այլ մանաւանդ՝ մեր կեանքին գիտով:

Կրկին կը մտածեմ մարդուն մէջ մարդը գերանցելու իմաստութիւն եւ քաջութիւն ունեցող Մարթէն Լութեր Քինկի մասին, որ ըսած է. «Շնորհիւ մեր գիտական եւ արհեստագիտական հանճարին, աշխարհը դարձուցած ենք թաղամաս մը: Եւ հիմա, մեր բարոյական եւ բարոյագիտական յանձնառութեամբ զայն պետք է դարձնենք եղբայրութեան թաղամաս:

«Հրայր, Ուր՝ Ես»

Սկիզբը Էջ 03

«Հոս եմ փրոֆեսոր: Կեցած եմ հայրենիքում եւ հայրենիքիս համար եւ կը փորձեմ շարունակել ընթացքը, որ սորվեցայ: Սորվեցայ ընտանիքէս, լիբանանահայ մեր կառույցներէն, եւ ձեզմէ ու տակաւին»:

Եթէ պիտի շնորհաւորենք Ռամկավար Ազատական Կուսակցութեան եւ իր հարիւր տարիներու աւանդը, բայց նաեւ պարտինք մեր երախտագիտութիւնը եւ յարգանքը տածել զայն կերտող բոլոր նուիրեալներուն: Պիտի ցանկանք

տեսնել Ռամկավար Կուսակցութիւնը աւելի զօրացած եւ միաւորուած: Տակաւին շատ բան ունի տալիք հայ ժողովուրդին: Եւ արժէ, որ յանձնառու մնայ տալու իր այս առաքելութեան:

«Հրայր, ո՞ւր ես»:

Հոս եմ: Հայուն եւ հայրենիքին հետ: Հայուն եւ հայրենիքին տալու առաքելութեան համար:

Եւ այս ալ հայուն՝ իմ եւ բոլորիս առաքելութիւնն է: Հարիւր տարիներու աւանդը ու տակաւին: Հայուն եւ հայրենիքին համար:

Տալու տեսլականով:

Պուտ Մը Գրականութիւն, Պուտ Մը Բաղաքականութիւն....

Սկիզբը Էջ 06

Պէտք է ամենքս սորվինք ապրիլ միասին որպէս եղբայրներ, ապա թէ ոչ բոլորս միասին պիտի կորսուինք որպէս տխմարներ»: Այսինքն վերջ տալ չարութեան, կողոպուտներու...

Ինչո՞ւ եկուորը յափշտակողի իրաւունքով պիտի իրաւագրկէ միւսը, երկրին տէրը: Ինչո՞ւ ամէն առիթով հնչած միջազգային համայնքը, իր տպաւորիչ որակումներով կառուցներով, լուռ կը մնայ, սպասելով որ իրականանայ Մարթէն Լութեր Բինկի իրատեսական-յոռետեսական վախճանը. «...ապա թէ ոչ բոլորս միասին պիտի կորսուինք որպէս տխմարներ»:

Իսկ մենք պիտի մնա՞նք հոն ուր որ ենք, հաշտուելով իրողութեան հետ, կրաւորականութեամբ լսելով Սիլվա Կապուտիկեանի տառապանքի ձայնը:

Մեզ չի միացնում այլեւս ներկան.

Գալիքն՝ աւելի՛ կը նետի հեռու.

Անցեա՛լն է մերը:

Հայաստան եւ սփիւռք(ներ) անցեալէն եկող բանաստեղծուհիին խօսքը լսելէ Էտք: Ինչպէ՞ս ըլլալ ներկայ եւ միանալ:

Հարազատ մտաւորականութիւնը ճամբացոյց պէտք է ըլլայ:

Իսկ մեր ժողովուրդը դեռ կը պահէ՞ լսելու առաքինութիւնը: Առաքինութիւն՝ հռոմէական իմաստով. հոգեկան ուժ:

Պէտք է պատասխանել նաեւ խորագրի հարցման:

Տէ՛ր ըլլալ Հայաստանի: Այս տիրութիւնը ո՛չ կողմնապաշտութիւն է, ո՛չ դիրք-քապաշտութիւն, ո՛չ շարքաթափերի զուարճացնող զբօսանք:

Ան միաժամանակ պայքարի յանձնառութիւն է եւ մանանաւոր՝ ղեկավարում:

Տարբեր բան մտածել եւ տարբեր բան ընել «Լուռ ծնրադրելու քարէ՛ր ունենանք»:

Հայկական Լուրեր

Ազրայէճանական ՉՈՒ Այս Պահուն Կրակեցին Կուր եւ Նորաբակ Գիւղերուն Վրայ. ՄԻՊ

Ազրայէճանական զինուած ուժերը այս պահուն ուղիղ նշանառութեամբ կը կրակեն Գեղարքունիքի մարզի Կուր եւ Նորաբակ գիւղերուն վրայ: Այս մասին երէկ Facebook-ի իր էջին վրայ գրած է ՀՀ մարդու իրաւունքներու պաշտպան Արման Թաթոյեանը:

Կրակոցները անընդհատ են եւ տարբեր տրամաչափի զինատեսակներէ: Բնակիչները կը փորձեն պատսպարուիլ:

Ազրայէճանական զինուած ուժերու այս արարքները յանցաւոր են, ուղիղ դիտաւորութեամբ ուղղուած են մարդը կեանքէն զրկելուն, կը խաթարեն մարդոց անվտանգութիւնն ու խաղաղութիւնը:

Գեղարքունիքի Հատուածին Թշնամիի Հետ Փոխհրաձգութեան Հետեւանքով Չինճառայող Մը Չոհուած Է. ՊՆ

Օգոստոս 16-ին, ժամը 18:10-ի սահմաններուն, ազրայէճանական ՉՈՒ ստորաբաժանումները հերթական անգամ դիմած են սադրանքի՝ տարբեր տրամաչափի հրաձգային զինատեսակներէ կրակելով հայ-ազրայէճանական սահմանի Գեղարքունիքի հատուածին վրայ տեղակայուած հայկական դիրքերուն ուղղութեամբ:

Ծաւալած փոխհրաձգութեան հետեւանքով՝

ԹՇՆԱՄԻԻ կրակոցէն զոհուած է ՀՀ ՉՈՒ Ն զօրամասի զինճառայող, 2002թ. ծնունդ, շարքային Արման Յովհաննէսի Յակոբեանը:

Հայաստանի Հանրապետութեան պաշտպանութեան նախարարութիւնը կը կիսէ կորստեան ծանր վիշտը եւ զօրակցութիւն կը յայտնէ զոհուած զինճառայողի ընտանիքի անդամներուն, հարազատներուն եւ ծառայակիցներուն:

Շար. Էջ 08

ԲԱՆ ՈՒ ԳԻՐ

Աշխարհում սիրել եմ քեզ,
Իմ անգին, իմ լուսերես,
Մինչև ե՞րբ ախ, մինչև ե՞րբ
Իմ սիրտը պիտի վառես:

Դու ես իմ սերն անմար,
Ապրում եմ ես քեզ համար,
Հազար տարի կսպասեմ,
Միայն թէ գաս, անգին եար:

Մեր ձեռքից կանցնեն կերթան
Օրերը ջահելութեան,
Մեր անենք, անուշ ընկեր,
Ժամն է ուրախութեան:

Դու ես իմ սերն անմար...
Լեյլի սիրոյ նման
Իմ սերն է կրակ վառման,
Առանց սեր, դատարկ սրտով,
Չեմ ապրի ոչ մի վայրկեան:

ՍԱՐՄԵՆ

ՄՇԱԿՈՒԹԱՅԻՆ ՕՐԱՑՈՅՑ

17 2021
ՕԳՈՍՏՈՍ

Կրկ	Երկ	Երք	Չրք	Հնգ	Ուրբ	Շբթ
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

ԳՐԻԳՈՐ ՊԵՏԻԿԵԱՆ

(1908 – 1981)

«Ձկնորսներուն ժամանումը»

Հայկական Լուրեր

Գեղարքունիքի Հատուածին Թշնամիի Հետ Փոխհրաձգութեան Հետեւանքով Չինճառայող Մը Չոհուած Է. ՊՆ

Սկիզբը էջ 07

Հայկական կողմի ձեռնարկած պատասխան գործողութիւններուն իբրեւ արդիւնք հակառակորդը ունի

առնուազն երեք զոհ եւ վիրաւոր: Նշենք, որ երեկ առաւօտեան հակառակորդի կրակոցէն զինճառայող մը եւս զոհուած էր Երասխի ուղղութեամբ:

Վահան Թեքեան Միջն. Վարժարան ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆ

Պէյրութի Վահան Թեքեան Միջն. Վարժարանը կարիքը ունի Անգլերէն Լեզուի եւ Գիտական Նիւթերու ուսուցիչ-ուսուցչուհիներու: Նախապայման է, որ թեկնածուները ունենան մասնագիտական որակաւորում, համապատասխանաբար՝ Անգլերէն լեզուի համար լեզուի եւ գրականութեան, իսկ Գիտական Նիւթերու պարագային Գիտութեան որակաւորում:

Կը խնդրուի թեկնածուներէն ուղարկել իրենց դիմումներն ու կենսագրական գիծերը (CV), հետեւեալ Ե-Նամակին

info@vahantekeyan.com

Բոլոր դիմումները պիտի քննարկուին խորհրդապահութեամբ:

ՀԱՂՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Մայր Աթոռում Նշուեց Սուրբ Աստուածածնի Վերափոխման Տօնը

Սկիզբը էջ 02

Այս մտածումներով մաղթենք, որ ամօքուէն վերքերը՝ հոգեւոր վերքերը մեր բոլոր մայրերի, ովքեր որդեկորոյս են այսօր, ամօքուէն վերքերն այն բոլոր կանանց, ովքեր իրենց ամուսիններին կորցրեցին եւ ամօքուէն վերքերն այն բոլոր երեխաների, ովքեր իրենց հայրերին կորցրեցին: Թող Աստուածամայրը ձեր որդիների հետ լինի այժմ եւ միշտ եւ յաւիտեանս յաւիտենից. Ամեն»:

Վերջում Պատարագիչ Սրբազանը, աղօթք վերառաքելով առ Աստուած, եւս մէկ անգամ հաստատեց, որ Աստուածամայրը կենդանի է, Նա մեզ հետ է: Զրիստոս այս պահին գալիս է Աստուածամօրը

փոխադրելու: Վաղը Նոյնպէս Աստուածամայրը մեզ հետ է լինելու, բոլորիս սրտերում: Յաւարտ Սուրբ Պատարագի, հանդիսապետութեամբ Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածնի Լուսարարապետ Գերաշնորհ Տ. Մուշեղ եպիսկոպոս Բաբայեանի, Սուրբ Տրդատի բաց խորանին կատարուեց խաղողօրհնէի արարողութիւնը: Վերջում օրհնուած խաղողի ողկոյզները բաժանուեցին հաւատաւոր ժողովրդին:

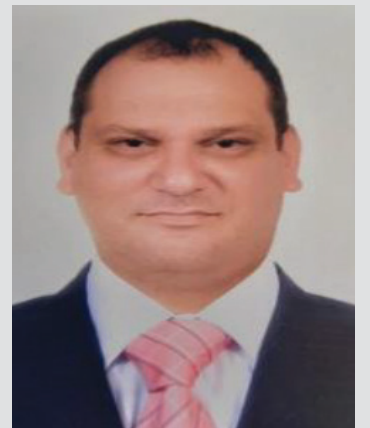
ԳՈՅԺ

Ոչ եւս Է Ընկեր Կարօ Նիկողեան ՌԱԿ Պայքար Ակումբի Վարչութիւնը կը գումբէ իր հաւատաւոր անդամներէն՝ **Ընկ. Կարօ Նիկողեանի** մահը, որ պատահեցաւ, Կիրակի 15 Օգոստոս 2021-ին:

ՄԱՅԱԶԴ

Տիկին Լենա Պոյաճեան Նիկողեան Օրդ. Մարկրիթ Նիկողեան Օրդ. Իզապէլ Նիկողեան Տիար Գրիգոր Նիկողեան Տիար Մկրտիչ Նիկողեան Էմանուէլ Պոյաճեան եւ ընտանիք Տէր եւ տիկին Փօլ եւ Ալին Ղոյոս եւ զաւակունք Տէր եւ տիկին Վազգէն եւ Սեդա Յովսէփեան եւ զաւակունք եւ համայն Նիկողեան, Պոյաճեան եւ Բարիքեան ընտանիքներ եւ ազգականներ կը գումբեն իրենց ամուսնոյն, հօր, եղբօր եւ հարազատին՝

ԿԱՐԱՊԵՏ ՅԱԿՈԲ ՆԻԿՈԼԵԱՆ-Ի

մահը, որ պատահեցաւ Կիրակի, 15 Օգոստոս 2021-ին: Յուղարկաւորութեան արարողութիւնը պիտի կատարուի Երեքշաբթի, 17 Օգոստոս 2021-ին, կէսօրէ ետք ժամը 2:00-ին, Անթիլիասի «Ս. Գրիգոր Լուսաւորիչ» մայր տաճարին մէջ, ուրկէ հանգուցեալին մարմինը պիտի փոխադրուի Պուրճ Համուտի ազգային գերեզմանատունը:

* Ներկայս ընդունիլ իբրեւ մահազդ:
* Ցաւակցութիւնները պիտի ընդունուին յետ թաղման արարողութեան մինչեւ երեկոյեան ժամը 7:00, ՌԱԿ Պայքար ակումբին մէջ, ինչպէս նաեւ հեռաձայնի միջոցաւ: 03-997039:

Ընկ. Կարօ Նիկողեանին մահուան տխուր առիթով ՉԱՐԹՕՆԷ իր խորազգաց ցաւակցութիւնները կը յայտնէ հանգուցեալ ընկերոջ կողակիցին, դուստրերուն եւ բոլոր հարազատներուն:

Լրատուութեան Գործընկեր

Դաւանելով ռամկավար եւ ազատական սկզբունքներ, կը հաւատանք բազմակարծութեան եւ ազատ խօսքի իրաւունքի: Հետեւաբար՝ թերթիս մէջ հրատարակուած գրութիւնները անպայման չեն արտայայտեր խմբագրութեանս տեսակետը: Կամբէ անկախ սպորդած վրիպակներու պարագային, կ'ապաւինինք յօդուածագիրներուն եւ մեր ընթերցողներուն ներողամտութեան: